

Az Úr napja eljön

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2018.04.15.

Ige: Zof 1,1-6; 2,1-2

Zof 3,14-17

¹⁴Ujjongj, Sion leánya! Kiálts örömdben, Izráel! Örvendezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! ¹⁵Eltörli az ÚR az ítéletedet, eltávolítja ellenségedet. Veled van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől tartanod. ¹⁶Azon a napon így biztatják majd Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! ¹⁷Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Repesve örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.

Történelmi előzmények

Bev.: Kedves Testvérek! Az elmúlt héten Habakuk próféta üzenetéről hallottunk igehirdetést, aki a déli országrész prófétája volt Jósiás király uralkodását követően, Kr.e. 605-ben, mielőtt a Babiloni Birodalom leigázta volna az országot.

Ma Zofóniás próféta könyvével szeretném, ha megismerkednénk. **Zofóniás** – ahogy annak idején szinte mindenkinek a neve – fontos jelentéssel bírt. Neve azt jelenti: „**Isten elrejtett**”, „**Isten megőrzött**”. A próféta nevének jelentése is arra utal, hogy Isten megoltalmazza népét, a hozzá hűségesekeket a fenyegető veszélyek idején. De arra is utalhat ez a név, hogy Zofóniást gyermekkorában sok veszély fenyegette, amiben Isten megoltalmazta őt.

Zofóniás előtt mindig ott volt az emlékeztetés, hogy nem az előkelő származás védi őt, hanem Isten az, Aki megőrzi.

Zofóniásról nem sok mindent tudhatunk meg, de ez a kevés mégis nagyon érdekes számunkra. A rövid, 3 fejezetből álló könyv legelső mondatából kiderül, hogy nagyon előkelő, sőt, királyi származású ember volt. Az ige felsorolja apját, nagyapját és ükapját. És kiderül, hogy Zofóniás próféta ükapja Ezékiás júdai király volt.

Ebből a rokoni kapcsolatból természetesen az is következik, hogy a vele egyidőben élt Jósiás királynak is távolról rokona volt a próféta.

Mivel mind Ezékiás, mind pedig Jósiás király ragaszkodott az Úrhoz, ezért azok az emberek, azok a rokonok, akik inkább istentelen, bálványimádó életet éltek, ők valószínűleg nem nézték jó szemmel, hogy a királyi családból egy olyan próféta emelkedett ki, aki határozott, sőt, ítéletes hangon prédikál.

Jósiás király nagyon fiatalon, 8 évesen lett Júda királya a Kr.e. 640-ben. Olyan tanácsadói voltak, akik ragaszkodtak Isten útjához, a mózesi törvényekhez, és az erkölcsös élethez. Erre tanították a fiatal királyt is.

Az ifjú király, Jósiás törvényekkel és királyi hatalmával egy **vallási reformot kezdett** el. Megtiltotta, hogy idegen népek isteneit tiszteljék az emberek, hogy idegen vallási kultuszokat gyakoroljanak. Nagyon nehéz, és talán reménytelen vállalkozásnak is tűnt ez, hiszen az emberek sokkal könnyebben tudtak egy látható szobor előtt áldozatokat bemutatni, mind a láthatatlan Istenben hinni.

Jósiás király már 18 éve uralkodott, amikor egy különös esemény történt: **a templom felújítása során megtalálták a törvénykönyvet**. Gyakorlatilag ez azt jelentette, hogy megtalálták a Bibliát, azt a részt, ami abban a korban már létezett belőle.

Gondoljunk csak bele, nem volt elérhető, megfogható és olvasható évtizedeken át a Szentírás. Még a papok sem ismerték azt! És egyszer csak az egyik elfalazott szobácskában felfedezték az építőmesterek a Bibliát, az Isten Igéjét!

El kell azt mondani, hogy évszázadokon át az volt szokásban, hogy amikor a Bibliának a tekercsei elhasználódtak, és a szöveget már nehezen lehetett olvasni, akkor az írástudók lemásolták egy új tekercsre azt. A régi tekercseket pedig eltették, mert nem volt szabad megsemmisíteni, sem kidobni.

Jósiás király idejében egy ilyen félretett, a templomi használatból kivont Bibliát találtak meg. Hihetetlen felfedezés volt ez! Az Igét újra olvashatták a papok! Sajnos azonban az emberek hite csak nagyon lassan igazodott az élő Istenhez, és sokan megelégedtek a felszínes vallásossággal.

1. Zofóniás igehirdetéséből egyértelműen kiderül, hogy a felszínes vallásosság, a jó vallásos ember eszménye nem elég a megmaradáshoz, sem az üdvösséghez. Egy jó vallásosság akkor sem, és ma sem elég az üdvösséghez.

Sokan egészen meg voltak arról győződve, hogy teljesen megfelelő az is, ha a közeli dombocskán mutatnak be áldozatot Istennek, és ha ott imádkoznak, és egyáltalán nincs értelme elmenni Jeruzsálembe, a templomba.

Ez azonban egyáltalán nem így van. Hogy miért nem volt jó a városokhoz, falvakhoz közli dombocskákön imádkozni és áldozatot bemutatni? Egyszerűen azért, mert azokon a helyeken a pogányok bálványisteneinek áldoztak korábban.

A Mindenható Isten szentsége nem tűrt meg semmilyen szentségtelenséget. Márpedig a próféta korának társadalma ugyanolyan romlott volt, mint amit ma is látunk: a csalásokat, istentelenségeket, álnokságokat, széthúzást, pártoskodást, paráznaságot, az idegen istenek imádatát Zofóniás is elítélte.

2. Zofóniás próféta nagyon határozottan prédikált, és arról beszélt, hogy **az igaz bűnbánat és megterés nélkülözhetetlen, életbevágóan fontos. A kegyelem soha nem magától értetődő, természetes.**

Különös jellegzetessége igehirdetésének, hogy „**az Úr napjának**” eljövételét hirdette meg. Megdöbentő az a félreértés, hogy az emberek annak idején azt gondolták, hogy a Mindenható Isten, ha el is jön, akkor az sem lesz igazán komoly dolog. Az emberek egyszerűen nem hitték el, fel sem fogták azt, hogy Isten hatalommal és ítélettel fog eljönni.

Sokan még **azt is gondolták**, hogy semmi értelme sincs igazán komolyan venni Istent, hiszen **úgysem csinál semmit sem**. Így olvassuk az Igében: Zof 1,12 *Akkor majd lámpással kutatom át Jeruzsálemet, és megbüntetem azokat, akik csak heverésznek, mint seprején a bor, és ezt gondolják magukban: Nem tesz az ÚR sem jót, sem rosszat!*

Az emberek gyakran ma is úgy gondolják, hogy van egy kapaszkodó (egy szent hely, egy vallásos gyakorlat, egy mindennapi jócselekedet, stb.), ami elegendő számukra ahhoz, hogy Isten előtt emelt fővel állhassanak meg.

3. Testvérek! Mintha a történelem időnként megismételné önmagát. Mi, mai emberek sok szempontból nem vagyunk különbek, vagy mások, mint Zofóniás próféta kortársai a Kr.e-i 7. században. Ma is nagyon sokan erőtlenné és tehetetlené tartják Istent. Mások, még többen pedig még büszkén ki is mondják, hogy ők ugyan nem hisznek Istenben. Ateistákká, istentagadóvá váltak.

Ez a beképzeltség pedig arra ösztönzi az embereket, hogy éljenek úgy, ahogy akarnak. És igazából már nem törődnek semmivel és senkivel, csakis saját vágyaikkal.

Péter apostol második levelében ezt olvassuk: „*Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezik: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”* (2Pt 3)

Ez volt a helyzet Zofóniás próféta idejében a Kr.e-i 7. században. Ez volt a szomorú valóság Péter apostol idejében. És azt látjuk, hogy eltelt 2000 esztendő Péter apostol óta, és ma is ez a helyzet.

Az emberek akkor is és ma is azt gondolják, hogy Isten úgysem tesz semmit, hogy úgysem jön el, hogy ítéletet tartson. Úgysem tudja senki útját állni sem pénz hatalmának, sem a katonai hatalomnak, sem a fizikai erőfölénynek.

Azok, akik így gondolkodnak, valamit mégiscsak nagyon rosszul mérnek fel: **a türelmet, a hosszútűrést végzetesen összekeverik a tehetetlenséggel**. Hadd mondjak el egy példát, ami segít jobban megérteni, mi a különbség a hosszútűrés és a tehetetlenség között.

A következő történetet hallottam egyszer két kutyról. *Az egyik kutya nagytermetű eb volt, és nyugodt, békés természetű. Amolyan családszerető jószág. A szomszéd telken azonban egy kicsi termetű, agresszív kutya uralta a terepet.*

A kicsi, ámde annál erőszakosabb kutya sokszor kötekedett a szomszéd udvarban lévő naggyal, de az nem igen törődött vele. Egy napon azonban a kicsi talált egy rést a kerítésen, és átment a másik portára. Óvatosan odaosont a nagy kutyához, aki békésen heverészett.

Amikor a nagy észrevette a kicsit, figyelmeztetőleg morgott, de a kicsi nem törődött ezzel, és alattomosan belemart a nagy kutya hátsó lábába. A nagy még ekkor sem tett igazán semmit, csak még határozottabban morgott.

Az erőszakos, kisebb termetű kutya azonban azt gondolta, hogy a nagy kutya túlságosan lusta, hogy megvédje magát. És újból megharapta annak hátsó lábát.

A nagy kutya ekkor azonban hatalmas álkapcsával egy pillanat alatt elkapta az öt megtámadó kutya gerincét, és egyetlen roppantással véget vetett a küzdelemnek.

A Bibliában Péter apostol ezt így fogalmazza meg: *„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, A mi Urunk hosszútűrését pedig üdvösnek tartjátok... (”2Pt 3,9-10.15a)*

Isten ítélete közeledik – ez tény. Még nem érkezett ugyan el, de biztosan el fog jönni. Mi arra kaptuk ezt az időt, hogy megtérjünk, hogy bűnbánatot tartsunk, elforduljunk önző életünk kívánságaitól, és Urunk tetszésére éljünk. Arra kaptunk haladékot, hogy tudjunk változtatni életünkön. És arra kaptunk időt, hogy hirdessük Zofóniással együtt: „Közel van az Úr nagy napja!” (1.7.14)

4. Isten ítéletet tart, de **nem az ítélet az Isten végső célja, hanem az, hogy az Úr népével legyen** (3,13.17) Isten ítélete nem sokkal Zofóniás prófétálása után bekövetkezett. A történelem színpadán hatalmas változás következett be: a nemrég még hatalmas világbirodalom, Asszíria végleg lehanyatlott, és új birodalom született: a Babilóniai Birodalom, mely Kr.e. 605-ben leigázta Júda országát, és sok ezer embert hurcolt el.

A Mindenható Isten kezében eszköz volt Babilónia, de a cél nem a teljes pusztulás, hanem az, **hogy a nép elforduljon a hiábavalóságoktól, hogy megtérjen és éljen.**

Kedves Barátaim! Istennek ma is ez a célja: hogy az emberek megtérjenek és éljenek. **Urunk ma is hosszan tűr értünk.** Várja azt, hogy mi, mai, 21. századi emberek magunkba szálljunk, bűneinket, Istentől való eltávolodásunkat megbánjuk, és visszatérjünk Hozzá.

Urunk jót akar nekünk, és jót készített el mindazoknak, akik Őt szeretik, és hozzá hűségesek maradnak. Ezért halljuk meg az Ő biztató szavát: **¹⁴Ujjongj, Sion leánya! Kiálts örömdben, Izráel! Örven-dezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! ¹⁵Eltörli az ÚR az ítéletedet, eltávolítja ellenségedet. Veled van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől tartanod. ¹⁶Azon a napon így biztatják majd Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! ¹⁷Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Repesve örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked. Ámen.**

Loment Péter lelkész